

Arrest

nr. 253 786 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Bamileke te behoren. De regio van origine van uw moeder bevindt zich in het Franstalige deel van Kameroen, namelijk in het dorp Bati, in de Westelijke Regio. Uw vader is afkomstig uit Liberia, maar u heeft hem nooit gekend. U verklaarde zelf geboren te zijn in de stad Limbe, in het Engelstalige deel van Kameroen, de Regio Zuid-Westen, op 8 december 1985. U heeft daarna steeds in de stad Limbe gewoond, en u liep er enkel lagere school. Nadien deed u kleine jobs, zoals werken in de landbouw. In het jaar 2013 reisde u per boot naar Malabo, de hoofdstad van Equatoriaal-Guinea, om er werk te zoeken. U werd er echter twee weken opgesloten, en uw paspoort werd afgenomen.

Nadien, werd u naar Kameroen teruggeleid. Uiteindelijk begon u te werken in constructie, en als chauffeur en verhuurder van graafmachines, bij het bedrijf Lennco. Voor dit bedrijf werkte u zowel in het Engelstalige deel van Kameroen, zoals in de steden Limbe en Buea, als in het Franstalige deel van Kameroen, zoals de steden Douala en Kolomine. Deze laatste stad is een mijnstadje waar goud wordt gewonnen. U diende in totaal ongeveer drie jaar te verblijven in de stad Kolomine om de graafmachine van uw baas te verhuren. In het jaar 2015 vestigde u zich opnieuw in de stad Limbe, in het huis van uw moeder.

In de maanden oktober, november en december van het jaar 2016 en januari van het jaar 2017 nam u deel aan verschillende manifestaties tegen de Kameroense autoriteiten, in de stad Limbe. In de maand januari van het jaar 2017, toen u opnieuw deelnam, werd er initieel vreedzaam geprotesteerd, maar uiteindelijk mondde de manifestatie uit in geweld. Enkele ordehandhavers werden door manifestanten met wapens gedood. Na de manifestatie, werd u thuis gearresteerd, en meegenomen naar een detentiecentrum in Limbe, genaamd Man O'War Bay. U werd er twee weken opgesloten, en elke dag mishandeld en gefolterd. Uiteindelijk werd u in een vrachtwagen, samen met andere gevangenen, naar een onbekende locatie vervoerd. Onderweg slaagde u erin om uit de vrachtwagen te ontsnappen, en uw huis in de stad Limbe te bereiken. U verbleef er ongeveer een maand ondergedoken bij uw moeder. Op 11 februari 2017 vertrok u richting de stad Kolomine. U kocht daartoe een Engelstalige militair om. Hij begeleidde u naar Kolomine, alwaar u minder dan twee maanden ondergedoken leefde. In de maand april van het jaar 2017, verliet u Kameroen uiteindelijk. U reisde over land naar Nigeria. U verbleef er twee weken, en nadien reisde u via Niger, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk, naar België. U kwam in België aan op 17 september 2018. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 2 oktober 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming slechts aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat u psychologische begeleiding nodig heeft (zie notities CGVS 2, p.27). U zei dat u niet kon slapen en piekerde, omdat u niet weet waar uw familie zich bevindt. Er werd u daarop aangeraden om psychologische bereiding aan te vragen in het opvangcentrum waar u verblijft. U heeft op heden echter geen enkel medisch of psychologisch attest neergelegd. Tijdens beide persoonlijke onderhoudsbezoeken werd u steeds voldoende tijd gegeven om na te denken over uw antwoorden, en er werd tijdens elk persoonlijk onderhoud een pauze van meer dan twintig minuten ingelast. Derhalve kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u geboren bent uit een **Kameroense moeder**, genaamd S.O., afkomstig uit de Westelijke provincie (zie notities CGVS 1, p.8-10) en een **Liberiaanse vader**, genaamd F.N., die u nooit gekend heeft (zie notities CGVS 1, p.7-8). Gegeven de nationaliteitswetgeving van Liberia, kan worden vastgesteld, dat u niet in staat bent om de Liberiaanse nationaliteit alsnog aan te vragen, gezien dit diende te gebeuren alvorens uw eenentwintigste levensjaar (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Bovendien, kan uit andere informatie – eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier – worden vastgesteld dat Kameroen geen dubbele nationaliteit toelaat. Aldus, kan worden vastgesteld dat u **de Kameroense nationaliteit** heeft, en dat uw vrees bij terugkeer dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw herkomstland, namelijk Kameroen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat, bij terugkeer naar uw land van herkomst, namelijk Kameroen, u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vertrok uit uw land van herkomst omdat u door de Kameroense autoriteiten werd gearresteerd, opgesloten en mishandeld, vanwege uw deelname aan manifestaties tegen de autoriteiten en uw steun aan separatistische groeperingen in de vorm van voedsel (zie notities CGVS 1, p.17-19). **Echter, weet u de problemen die u had met de Kameroense autoriteiten absoluut niet aannemelijk te maken.**

Vooreerst, dient opgemerkt, dat de algehele geloofwaardigheid van uw relaas sterk ondergraven wordt door uw absoluut ontoereikende kennis van de afscheidingsbewegingen in uw regio, en de politieke figuren die daarbij betrokken zijn. Dit kan enkel wijzen op het feit dat u danig weinig interesse heeft voor de gebeurtenissen in uw regio, of op het feit dat u niet in deze regio verbleef recent voor uw vertrek.

U heeft, volgens uw verklaringen, uw herkomstland Kameroen verlaten in de maand april van het jaar 2017 (zie notities CGVS 1, p.19-20 en uw opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, in groene map, in het administratieve dossier). U verliet uw stad Limbe op 11 februari 2017. Volgens informatie dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd (zie informatie in blauwe map) werd deze periode gekenmerkt door een oplopend conflict tussen de autoriteiten van Kameroen, en de inwoners en rebellengroepen van de Engelstalige regio van Kameroen. Deze waren gestart in de maanden oktober en november van het jaar 2016, en sindsdien vonden veel demonstraties en protesten plaats in verschillende dorpen en steden in Engelstalig Kameroen. In de maand januari van het jaar 2017 [dit is de periode waarin u beweerdelijk deelnam aan een demonstratie in de stad Limbe, en er werd gearresteerd (zie notities CGVS 1, p.23 en CGVS 2, p.10-11)] werden de federalistische organisaties Cameroon Anglophone Civil Society Consortium (CACSC) en de Southern Cameroon National Council (SCNC) door de Kameroense autoriteiten verboden. De voorzitter en de secretaris-generaal van het CACSC, Barrister Nkongho Felix Agbor-Balla en Fontem Aforteka'a Neba, werden daarbij gearresteerd, hetgeen protesten aanwakkerde in Engelstalig Kameroen. **U bleek echter hoegenaamd niets te weten over deze gebeurtenissen, en de figuren die daarbij betrokken waren. Bovendien, kwam uit uw antwoorden naar voor dat u zeer weinig affiniteit heeft met deze gebeurtenissen, en niet op de hoogte bent van wat er leefde in uw regio van herkomst op het moment dat u beweerdelijk werd gearresteerd.** Nochtans bevond uw beweerdelijke deelname aan een manifestatie, uw arrestatie en uiteindelijke vertrek uit Kameroen, zich in het middelpunt van een erg belangrijk en volatiel moment tijdens de anglofone crisis. Uw ontoereikende kennis van het separatistische streven in uw regio staat dan ook in schril contrast met uw verklaringen, namelijk dat u het grootste deel van uw leven in de stad Limbe heeft verbleven (zie notities CGVS 1, p.6), de separatistische bewegingen in uw regio steunde met voedsel (zie notities CGVS 1, p.17), deelnam aan ontelbare manifestaties in de stad Limbe (zie notities CGVS 2, p.13), en daarbij altijd vooraan liep (zie notities CGVS 2, p.14).

Zoals hierboven reeds gesteld, is het dan ook verbazend dat u danig weinig kennis heeft over de separatistische bewegingen in uw regio. U stelde dat u tijdens uw arrestatie werd bevraagd over de aanwezigheid van wapens in uw stad, omdat ze [de Kameroense autoriteiten] dachten dat u met wapens bezig was (zie notities CGVS 2, p.17). Gevraagd waar de leider van de separatisten in Limbe zich bevindt, antwoordde u – nietszeggend – dat ze [de Kameroense autoriteiten] wilden weten waar de leider van Limbe was, en dat u niet kon zeggen dat u een leider heeft omdat jullie allemaal één en hetzelfde zijn. **Een tweede maal** gevraagd over welke leider u dan ondervraagd werd, antwoordde u opnieuw bijzonder summier dat ze op zoek zijn naar een leider in Limbe, en dat ze daarom die vraag stellen. **Een derde maal** gevraagd over welke leider er dan vragen werden gesteld, en of u bedoelt dat ze op zoek waren naar een leider van een drugsbende [gezien u het eerder tijdens het persoonlijk onderhoud over drugs had gehad (zie notities CGVS 2, p.17)], antwoordde u **opnieuw** niet op de aan u gestelde vraag. U zei dat u het breed had, en dat ze zich afvragen hoe u aan dat geld kwam, gezien ze weten dat u buiten de stad werkt, maar niet geloven dat u zo veel kan verdienen. **Een vierde maal** werd u de vraag gesteld over welke leider u vragen werden gesteld, en u antwoordde opnieuw dat het om de leider van de stad Limbe gaat, maar dat er geen is om op te geven. Gezien uw antwoorden nog steeds allesbehalve duidelijk waren, werd opnieuw, **een vijfde maal**, gevraagd of ze u vragen stelden over de leider van de separatistische groeperingen [Amba-boys], maar u antwoordde enkel – verbazend genoeg – dat jullie allemaal leiders zijn, en dat jullie alles samen regelen. U stelde dat jullie geen echte leiders hadden, en dat jullie allemaal samen alles regelden. De enige leider die u bleek te kennen, is de president van de Ambazonian Interim Government (AIG), namelijk Sisiko Ayub Tabe (zie notities CGVS 1, p.18 en CGVS 2, p.17). Gevraagd of u andere separatistische groeperingen kent in het Engelstalige gebied, antwoordde – de vraag duidelijk ontwijkend – dat in [de regio] Zuid-Westen iedere groep zijn leider heeft (zie notities CGVS 2, p.17). **Hoewel uw antwoorden duidelijk ontwijkend en ontoereikend waren, werd u een zesde keer de kans gegeven om meer te vertellen over de separatistische groeperingen in de regio van Engelstalig Kameroen,** en zodoende werd u gevraagd of u namen kende van [eender welke] separatistische beweging in Engelstalig Kameroen, maar u stelde – kortweg – dat ze allemaal Ambazonia heten (zie notities CGVS 2, p.18). Daarop werd u **uitgelegd** dat er in Engelstalig Kameroen verschillende bewegingen zijn die strijden voor Ambazonia [een onafhankelijk Engelstalig Kameroen], maar dat deze groeperingen een verschillende naam en leider hebben, die zich ofwel in Kameroen bevindt, ofwel in het buitenland, en vervolgens werd u **een zevende keer** de kans gegeven om meer informatie te geven gezien u de vraag werd gesteld of u dergelijke separatistische groeperingen kent, maar uw antwoord bleek **absoluut ontoereikend.** De enige informatie die u nog kon geven is dat er iemand uit de stad Limbe, genaamd N., in België woont, dat er een betoging in België werd georganiseerd, en dat er iemand uit Kameroen **Red Scorpion** wordt genoemd omdat hij een vechter is.

Uw antwoorden wijzen echter op twee verschillende zaken: ten eerste, maakt u met deze antwoorden absoluut niet aannemelijk dat u geïnteresseerd zou zijn in de separatistische ideeën of groeperingen die aanwezig zijn in uw regio, en ten tweede, kan uit het bovenstaande geenszins worden geconcludeerd dat u werkelijk zou zijn ondervraagd nadat u gearresteerd was in de maand januari van het jaar 2017 omdat u deelnam aan een manifestatie. U kan immers op geen enkele geloofwaardige manier aangeven over welke onderwerpen u werd bevraagd, en u valt slechts in herhaling door steeds te antwoorden dat het over leiders van de stad Limbe ging, zonder dat u kan specificeren over welke leiders het gaat – hetzij van wapen- of drugsbendes, hetzij van separatistische bendes -, of ook maar één naam van één van deze leiders kan geven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat na een grondig onderzoek door onze informatiediensten, over de persoon Red Scorpion geen enkel bericht in de media werd teruggevonden, en evenzo over de persoon N. die zich in België zou bevinden. Het enige wat werd teruggevonden is informatie over een gewapende separatistische groepering in de provincie Zuid-West, in Engelstalig Kameroen, die zichzelf Red Dragons noemen (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier).

Er kan uit het bovenstaande dan ook enkel worden geconcludeerd dat het zeer weinig geloofwaardig is dat u aan de manifestatie in de maand januari van het jaar 2017 – laat staan eerdere manifestaties - heeft deelgenomen, gezien uw danig ontoereikende kennis van het separatisme in uw regio, en – sterker nog - er kunnen zelfs ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het feit of u in die periode überhaupt aanwezig was in de stad Limbe, in de Engelstalige regio van Kameroen. Gegeven het feit dat uw deelname aan een manifestatie in de maand januari van het jaar 2017 niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, kan worden geconcludeerd dat ook uw daaropvolgende arrestatie, ondervraging en ontsnapping eveneens als niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Behalve deze vaststelling, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan de door u geopperde vervolgingsfeiten in uw regio van herkomst.

Ten eerste, wat betreft de organisatie van de manifestatie waaraan u beweerdelijk heeft deelgenomen, dient opgemerkt, dat uw verklaringen zodanig **vaag en weinig begrijpelijk** zijn, dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. Gezien uw duidelijk **tegenstrijdige** verklaringen over de tijdsperiode waarin u deelnam aan de manifestatie die ervoor zorgde dat u werd gearresteerd, kan sowieso al weinig geloof worden gehecht aan uw beweerdelijke deelname en daaropvolgende arrestatie. Immers, terwijl u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk stelde dat u in het jaar 2016 deelnam aan de manifestatie die resulteerde in uw arrestatie, meer bepaald in de maand oktober (zie notities CGVS 1, p.18-19 en p.23), bleek de manifestatie waarbij u werd gearresteerd zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud te situeren in de maand januari van het jaar 2017 (zie notities CGVS 2, p.11). **Dat u zich niet meer zou herinneren bij welke manifestatie u zou zijn gearresteerd, opgesloten en gefolterd; zodat u uiteindelijk uw land van herkomst diende te verlaten, is uiterst weinig aannemelijk, en wijst enkel op het feit dat u geenszins aan deze manifestatie heeft deelgenomen.** U had immers gezegd dat u aan ontelbare manifestaties deelnam, maar dat u altijd wist te ontsnappen aan de ordehandhavers (zie notities CGVS 2, p.12). **Om die reden is het redelijkerwijs te verwachten dat u wel degelijk zou weten wanneer de manifestatie werd gehouden die u uiteindelijk noopte uw land van herkomst, namelijk Kameroen, te verlaten.** Te meer, omdat u verklaarde medeorganisator te zijn geweest van deze manifestatie (zie notities CGVS 2, p.11). Hoewel u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vertelde dat u **niet politiek actief was**, maar dat u wel de separatisten steunde door het leveren van voedsel (zie notities CGVS 1, p.17), bleek u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opeens wél actief deel te nemen aan de politieke gebeurtenissen in uw regio: u verklaarde namelijk de manifestaties in de stad Limbe – en zo ook de manifestatie waarbij u werd gearresteerd - mee te hebben georganiseerd (zie notities CGVS 2, p.11). **Echter, kon u nauwelijks op een duidelijke manier uitleggen hoe u deze protsten dan wel organiseerde, en hoe het komt dat u één van de organisatoren bent.** Gevraagd om te vertellen hoe jullie het protest organiseerden, antwoordde u kortweg dat jullie het erover hadden, elkaar opbelden om af te spreken, en de dag [dat de manifestatie zou plaatsvinden] hebben beslist (zie notities CGVS, 2, p.11). Het nieuws verspreidde zich doordat iedereen het tegen elkaar vertelde. Gevraagd met hoeveel organisatoren jullie waren, antwoordde u – weinig verhelderend – dat uw wijk Animalsfarm heet, dat andere wijken andere namen hebben, en elke wijk zijn leider. U stelde dat die leiders waren samengekomen. Gevraagd om welke redenen u dan ook aanwezig was bij die besprekingen, antwoordde u – absoluut vaag en ontwijkend – dat u verandering wilde. Wanneer de vraag werd herhaald, zei u dat iedereen heeft deelgenomen aan de protesten, en u herhaalde dat u verandering wilde (zie notities CGVS 2,

p.12). **Nogmaals** gevraagd of u de protesten ook **organiseerde** - zoals u eerder had gesteld -, antwoordde u dat iedereen binnen de verschillende groepen beslist heeft om het protest te laten doorgaan, omdat jullie verandering willen. **Een vierde maal** gevraagd of u mee rond de tafel zat om deze protesten te organiseren, antwoordde u uiteindelijk dat u er inderdaad deel van uitmaakte. Wanneer daarop **een tweede keer** duidelijk gevraagd werd hoe het komt dat u belangrijk genoeg bent om de besprekingen van de leiders bij te wonen, antwoordde u andermaal slechts vaag en nietszeggend, namelijk dat iedereen eigenlijk aanwezig was toen die beslissing werd genomen. U kon absoluut niet specificeren wat u bedoelde met iedereen en u bleek gewoon iedereen van de wijk te bedoelen, **hetgeen bezwaarlijk wijst op het feit dat u een organisator of belangrijk persoon was in de politieke context van uw regio. Verder, maakt u middels uw onkunde om uit te leggen hoe u ertoe kwam deel te nemen aan deze manifestatie – of ze volgens u zelfs te organiseren – absoluut niet aannemelijk dat u aan deze manifestaties heeft deelgenomen, laat staan de manifestatie mee zou hebben georganiseerd.**

Ten tweede, zoals hierboven reeds gesteld, zijn uw verklaringen over uw **ondervraging** tijdens uw detentie danig summier en weinig overtuigend, dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u werkelijk zou zijn ondervraagd door de Kameroense autoriteiten. U kan immers niets essentieels of fundamenteels vertellen over deze ondervraging (zie notities CGVS 2, p.17 – zie hierboven).

Ten derde, zijn uw verklaringen over uw **ontsnapping** uit de handen van de gendarmes, enkel **vreemd, tegenstrijdig en zodus weinig aannemelijk te noemen**. U zei immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u samen met de andere gevangenen met een vrachtwagen werd verplaatst uit de gevangenis van Man O'War Bay [Manaohe] (zie notities CGVS 1, p.19). U zei dat de vrachtwagen in de richting van de steden Tiko en Douala reed. U wist waar u was aangezien u de weg er kende, dus u sprong uit de wagen en rende naar de bush. Het is dan ook verbazend wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelde dat de vrachtwagen met gevangenen een niet zo goede weg nam, en in de richting van [het dorp] Mabeta Janga reed (zie notities CGVS 2, p.18) – een dorp dat duidelijk **niet** op de weg naar Douala ligt (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Eveneens danig bizar, is het wanneer u stelde dat de weg [waarop de vrachtwagen met gevangenen reed] eindigt in het dorp Mabeta, alwaar u kreeften kunt vissen (zie notities CGVS 2, p.19). U vertelde dat het een bush road was. **Echter, zijn deze verklaringen gewoonweg verbijsterend. Ten eerste, kan absoluut niet worden ingezien om welke redenen de gendarmes de gevangenen naar een dorp zouden brengen waar de weg eindigt – en dus naar nergens zouden brengen -, en ten tweede, zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen over uw ontsnapping tijdens het eerste persoonlijk onderhoud.** Alsmede, kon u op geen enkele manier verklaren om welke redenen de gevangenen naar het kreeftendorp Mabeta zouden worden gebracht (zie notities CGVS 2, p.19).

Ten slotte, is het absoluut niet duidelijk wat u uiteindelijk vreest wanneer u naar uw herkomstland, namelijk Kameroen, zou moeten terugkeren. **U bent dan ook absoluut niet in staat een duidelijke actor van vervolging te omschrijven.** Zo stelde u meerdere malen dat u niet de enige bent die de separatisten steunt. U stelde dat iedereen [uit Engelstalig Kameroen] contact heeft met hen, en dat iedereen ze steunt met voedsel als ze dat kunnen (zie notities CGVS 1, p.17). U stelde eveneens dat iedereen een verdachte is in de ogen van de politie (zie notities CGVS 1, p.18). Verder stelde u, dat iedereen heeft meegeholpen om de manifestaties te organiseren, en dat iedereen aanwezig was toen de beslissing [om het protest te laten doorgaan] werd genomen (zie notities CGVS 2, p.12). Wanneer u enkele dagen na het protest werd gearresteerd, wees u erop dat u niet de enige was die werd gearresteerd, maar dat het meerdere mensen waren, die ze van deur tot deur gaan ophalen (zie notities CGVS 2, p.13). Ze [de Kameroense autoriteiten] hadden de bedoeling zo veel mogelijk mensen mee te nemen. **U blijkt in uw land van herkomst dan ook bezwaarlijk een specifiek, gevisieerd persoon, naar wie de Kameroense autoriteiten gericht op zoek zijn.** Dit blijkt eveneens uit uw verklaringen over de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw ontsnapping en uw terugkeer naar de stad Limbe. U stelde dat u diende onder te duiken bij uw moeder (zie notities CGVS 1, p.24). Gevraagd of er tijdens uw periode van onderduiken nog mensen naar u zijn komen zoeken, stelde u – geenszins op de vraag antwoordend – dat de hele wijk geblokkeerd was en je niet voorbij de militairen kan. Nogmaals gesteld dat u was ontsnapt, en gevraagd of ze u niet zijn komen zoeken, antwoordde u dat ze het niet kunnen weten, omdat u was ondergedoken. U was op uw hoede voor signalen die door de burens werden gegeven wanneer militairen naderden. Wanneer u uiteindelijk werd gevraagd wat uw vrees is bij terugkeer naar Kameroen, stelde u dat u kan worden vermoord omdat de militairen en de politie aan het moorden zijn, en dat jullie gewoon allemaal gezocht worden (zie notities CGVS 1, p.27). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud zei u dat u vreest om te sterven, en dat ze u zouden arresteren vanaf u zou aankomen in Kameroen (zie notities CGVS 2, p.24).

Het is dan ook danig verbazend wanneer u op de daaropvolgende vraag, namelijk of de militairen [Kameroense autoriteiten] nog steeds op zoek zijn naar u, antwoordde dat u het niet weet, omdat u er niet meer bent en geen informatie kan krijgen (zie notities CGVS 2, p.25). **Opnieuw dient opgemerkt, dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid, dat de Kameroense autoriteiten u zouden viseren of gericht opsporen.**

Wat betreft de door u opgeworpen problemen die u had met de vader van M.A., de persoon waarmee u een zoon, genaamd B., heeft gekregen (zie notities CGVS 1, p.13), dient opgemerkt, dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat u omwille van deze problemen niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, namelijk Kameroen. U stelde dat B. op dit moment zeven jaar is (zie notities CGVS 1, p.14). U stelde dat M.A. moslima is, en dat u niet met haar kon huwen omdat u christen bent, en geen moslim wilde worden (zie notities CGVS 1, p.14). Om die redenen wouden ze ook uw naam niet geven aan het kind. U vertelde dat de vader van M.A., genaamd Y., bij de gendarme is, en dat hij u alles ongestraft zou kunnen aandoen omdat hij een hoge militaire rang heeft, zoals u vermoorden. Gevraagd of Y. u bedreigd heeft, antwoordde u dat hij u bedreigde op de dag dat M.A. was bevallen, maar dat u het niet allemaal begreep. U weet dat M.A. wilde dat u moslim werd, maar uzelf bent bang van de vader van M.A.. Nogmaals gevraagd wanneer u werd bedreigd, en of het op de dag was van de geboorte van uw zoon, antwoordde u dat hij u inderdaad die dag had bedreigd, dat u het recht niet had om binnen te gaan, en dat u moest ophouden met M.A. te bezoeken (zie notities CGVS 1, p.15). Haar vader stelde dat u alles diende te vergeten wat u had met M.A., en hij jaagde u weg. Nadien ging u slechts twee keer op bezoek. Gezien uw zoon op dit moment reeds zeven jaar oud is (zie notities CGVS 1, p.14), kan worden afgeleid dat hij geboren werd in het jaar 2013. De eerste keer dat Y. u had weggestuurd, is dus zeven jaar geleden. Gevraagd naar de tweede keer dat u werd bedreigd, zei u dat B. nog geen jaar oud was op dat moment (zie notities CGVS 2, p.15). Nadien heeft u **geen contact meer gehad met haar vader**. U herhaalde dat het probleem is dat hij moslim is, dat hij u heeft bedreigd, en dat u niet meer mocht komen. Gesteld dat het probleem werd begrepen: u bent christen, en zij is moslim, waardoor haar vader tegen u is; en gevraagd of haar vader u ooit persoonlijk heeft bedreigd na de tweede keer, of u hem nog heeft gezien en of hij nog dingen heeft gezegd of gedaan, antwoordde u duidelijk **ontkennend** en zei u dat u hem heeft **vermeden**. Gegeven deze verklaringen, kan worden geconcludeerd dat u sinds het jaar 2013 of 2014 niet meer bedreigd werd door de vader van M.A., en hem sindsdien steeds heeft gemeden. **Er dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen, omwille van onenigheid met de vader van M.A..**

Wat betreft de door u opgeworpen problemen omdat u – ooit - **bodyguard was voor N.F. van de Social Democratic Front (SDF)**, dient opgemerkt, dat u zelf heeft aangegeven, dat u geen problemen meer ondervonden heeft in verband met deze activiteiten (zie notities CGVS 1, p.21). U stelde dat u tegen betaling de heer N.F. beschermde wanneer hij zich in Engelstalig Kameroen bevond, maar dat u hem niet persoonlijk kende (zie notities CGVS 1, p.21). U bent uiteindelijk gestopt met deze activiteiten in het jaar 2014 – en dus ongeveer zes jaar geleden -, omdat de SDF smeergeld aannam, en u daar niet akkoord mee was. U was vroeger werkelijk lid van de SDF, u had zelfs een lidkaart, maar door uw ontgoocheling over N.F. wilde u geen lid meer zijn (zie notities CGVS, p.22). **Er dient geconcludeerd dat uw contacten met, en uw activiteiten voor het SDF gedateerd zijn, en dat u zelf opmerkte geen problemen hierdoor te hebben ondervonden. Bijgevolg, maakt u dan ook niet aannemelijk omwille van deze activiteiten niet te kunnen terugkeren naar Kameroen.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen. U heeft immers absoluut niet aannemelijk gemaakt een persoonlijke vrees te hebben omdat u specifiek door de Kameroense autoriteiten zou worden geviséerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers om internationale bescherming uit bepaalde zones in Engelstalig Kameroen krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. **Dit is in casu geenszins het geval.**

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie **COI Focus “Cameroun. Situation sécuritaire liée au conflit anglophone.”** dd. 16 oktober 2020 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun._situation_securitaire_liee_au_conflit_anglophone_20201016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus “Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones.”** dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. Het gaat hierbij echter om **een gelokaliseerd conflict** dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. **In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.**

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in **de Franstalige regio** van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze regio, met uitzondering van een paar geïsoleerde incidenten, niet getroffen wordt door het geweld gelieerd aan de Engelstalige crisis. Uit de informatie blijkt duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans erg beperkt is, en niet algemeen verspreid, zodat er niet kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat talrijke Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's. Ze worden er opgevangen door Engelstalige families die reeds lange tijd in Franstalig Kameroen zijn gevestigd, door kerken en traditionele chefs, door Franstalige Kameroeners,... Er zijn echter ook ontheemden die genooddaakt zijn op straat te leven. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden. Vele Engelstalige ontheemden leven er in preciaire omstandigheden. Niettegenstaande de identiteitscontroles en razzia's uitgaande van de autoriteiten in vergelijking meer de Engelstaligen viseren en het aantal razzia's is gestegen, is over het algemeen de veiligheid van Engelstaligen gegarandeerd in Franstalig Kameroen. Uit het geheel van de informatie blijkt nog steeds dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Frans-talig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn. Met uitzondering van een aantal geïsoleerde gevallen, worden de Engelstaligen bovendien niet gediscrimineerd door de Franstalige bevolking.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Franstalig Kameroen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Franstalig Kameroen vestigt. **In dit opzicht, dient vastgesteld, dat van u wel degelijk kan worden verwacht dat u zich in het Franstalige landsdeel zou kunnen vestigen.** Zo stelde u, vooreerst, dat u Frans kan begrijpen (zie notities CGVS 1, p.14), en dat u een beetje Frans spreekt gezien ze in uw werkplaats, de mijnstad Kolomine, eveneens Frans spreken (zie notities CGVS 1, p.20-21). Daarenboven, dient opgemerkt dat u ongeveer drie jaar in de stad Kolomine, in de Franstalige regio Adamaoua, heeft gewoond en gewerkt, en dat u familie heeft in de Franstalige regio, zoals uw broer J., en zijn vrouw en dochters in Douala (zie notities CGVS 2, p.7) en uw zus S. in de stad Bafoussam (zie notities CGVS 2, p.8-9). Nu en dan verbleef u ook een maand in de stad Douala, in de wijk New Bell (zie notities CGVS 2, p.10). Bovendien bleek u in het verleden steeds voldoende zelfstandig in Kameroen, en had u er werk. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke redenen u zich niet zou kunnen vestigen in de steden Douala, Bafoussam of Kolomine, in het Franstalige gedeelte van Kameroen, gezien u deze plaatsen kent en er over een netwerk beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Franstalig Kameroen over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde **foto's van uw zus in een militaire wagen, en haar kinderen die werden gedood**, dient opgemerkt dat dit geenszins een bijdrage levert aan uw relaas. Er kan immers nergens objectief worden vastgesteld dat de vrouw op de foto effectief uw zus betreft, en dat de kinderen en lichaamsdelen van kinderen die te zien zijn op de foto's, daadwerkelijk haar kinderen zijn. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw broers Jacques en Seri; en uw overleden broer Guy. **Overigens heeft u geen enkele vrees geformuleerd in verband met de beweerdde verdwijning, dood of mishandeling van uw broers en zussen. U stelde immers dat zij hun eigen problemen hadden (zie notities CGVS 1, p.13).** Wat betreft de foto die u heeft genomen wanneer u in de bush verbleef, dient hetzelfde worden opgemerkt: **nergens** uit deze foto kan met zekerheid worden afgeleid wanneer u op welke plek was, en of deze foto inderdaad werd genomen tijdens het door u opgeworpen relaas. Ook de foto's van de verwondingen aan uw benen dragen niets bij. U heeft bovendien geen enkel medisch document over deze verwondingen neergelegd. Wat betreft de foto van u en uw vrienden in Algerije: dit draagt opnieuw niets bij gezien deze foto niet handelt over uw problemen in Kameroen. **Dergelijke neergelegde foto's hebben dan ook enkel bewijswaarde wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.**

Wat betreft de aantekeningen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud op 7 juli 2020, opgestuurd door uw advocaat Meester Haucquier, namens Meester Geleyn, op 19 augustus 2020, **dient opgemerkt dat zij de gedane vaststellingen absoluut niet weten te wijzigen.** Zo gaan uw opmerkingen over namen van personen en plaatsen, en verduidelijkingen van tijdsperiodes, die hierboven absoluut niet in vraag worden gesteld. Verder kan blijken uit de door uw advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, dat - afgezien van de detailopmerkingen betreffende enkele namen van personen, plaatsen, en verduidelijkingen van tijdsperiodes - u geen fundamentele inhoudelijke opmerkingen betreffende dit persoonlijk onderhoud overmaakte, en er derhalve kan aangenomen worden dat de inhoud ervan de door u afgelegde verklaringen correct weergeeft. In zijn schrijven d.d. 21 augustus 2020, voegde uw advocaat toe, met betrekking tot de vraag of uw familie problemen kende in Kameroen, omwille van uw vertrek (notities CGVS, p. 13), dat uw familie wel degelijk omwille van u problemen heeft gekend, die begonnen op het moment dat u Kameroen verliet. Zo zou uw moeder zwaar zijn toegetakeld door de BIR [Bataillon d'Intervention Rapide]. Het dient evenwel vastgesteld dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaarde dat ze omwille van die reden geen problemen kenden, zij hun eigen problemen kennen, en uw probleem het uwe is. Het kan niet worden ingezien hoe dit antwoord het gevolg zou kunnen zijn van een foutief begrip van de aan u gestelde vraag - er valt uit deze verklaringen immers eenduidig af te leiden valt dat u verklaarde dat uw ouders geen problemen kennen die gelieerd zijn aan de uwe. Dat u na lezing van het persoonlijk onderhoud plots het tegenovergestelde beweert, overtuigt niet, en brengt hoe dan ook niets bij aan het geheel van de hierboven gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 januari 2021 een schending aan van "artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; art. 48 tot art. 48/8 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Betreffende de ontoereikende kennis van verzoeker over de afscheidingsbewegingen in zijn regio, stelt het verzoekschrift:

"Verwerende partij heeft slechts een vijftal vragen gesteld aan verzoeker betreffende de afscheidingsbewegingen in Kameroen, hoewel de implicatie van verzoeker in deze bewegingen het kernelement is van zijn verzoek om internationale bescherming. Het belang van dit element wordt trouwens bevestigd door het feit dat verwerende partij haar motivatie met dit element begint. Verzoeker betreurt dan ook dat verwerende partij geen diepgaande en zorgvuldige analyse heeft verricht van zijn kennis over de afscheidingsbewegingen in zijn regio, door hem bijvoorbeeld meer vragen te stellen over deze afscheidingsbewegingen, ondanks de samenwerkingsplicht die op haar rust (zie infra).

Verwerende partij komt onder andere tot deze conclusie aangezien verzoeker niets zou weten over de gebeurtenissen van 2016 - 2017 in Kameroen. Er dient echter opgemerkt te worden dat verwerende partij geen enkele specifieke vraag heeft gesteld aan verzoeker betreffende deze gebeurtenissen. Verzoeker vraagt zich dan ook af hoe verwerende partij kan concluderen tot het feit dat hij geen kennis heeft van deze gebeurtenissen, aangezien hij nooit de kans heeft gekregen om hierover te spreken gedurende zijn persoonlijk onderhoud.

Hoe dan ook, is verzoeker van mening dat hij wel voldoende informatie heeft kunnen geven betreffende deze bewegingen.

[...]

Verzoeker heeft dus weldegelijk concrete informatie kunnen geven betreffende de afscheidingsbewegingen, zodat zijn interesse en implicatie hoe dan ook niet in twijfel getrokken kan worden.

Verzoeker wenst hieraan toe te voegen dat hijzelf de groepering "the lion boys" steunde."

Over de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker aangaande de organisatie van de manifestatie, voert verzoeker aan:

"Verzoeker herinnert zich de exacte datum niet van de manifestatie die ervoor zorgde dat hij gearresteerd werd. Hij situeert deze eind 2016, begin 2017.

Hij herinnert zich de exacte datum niet aangezien hij erg in de war is en lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. Om zijn psychologische vermoeidheid te bewijzen, legt verzoeker een gedetailleerd attest neer van zijn psycholoog (stuk 3). Hij is van mening dat zijn psychologische toestand een impact heeft op zijn geheugen en zijn herinneringen, maar ook zijn vermogen om een evenement in de tijd te situeren.

Verder wenst verzoeker ook te benadrukken dat de perceptie van data cultureel gezien in Kameroen anders is dan in Europa. Het is niet ongebruikelijk dat Afrikaanse mensen hun eigen geboortedatum of die van hun kind niet kennen. Verzoeker, die veel traumatische gebeurtenissen heeft ondergaan, is erin geslaagd om de periode van de manifestatie te situeren. Het feit dat hij de datum niet precies kan bepalen, kan niet doorslaggevend zijn.

Hij weerhoudt dat hij weldegelijk deelgenomen heeft aan meerdere vergaderingen met de organisatoren van de manifestaties. Hij had echter geen actieve rol in deze vergaderingen en de organisatie van de manifestaties."

Betreffende zijn tegenstrijdige verklaringen over de ontsnapping, stelt hij:

"Verzoeker weerhoudt dat zij gebracht werden naar het dorp Mabeta Janga. Hij verklaart de tegenstrijdigheid door het feit dat hij gedurende het eerste persoonlijk onderhoud in het Engels verhoord werd, hoewel hij het Engels niet voldoende machtig is. Hij heeft dit ook expliciet verklaard aan het einde van zijn eerste persoonlijk onderhoud (NPO I, p. 26 - zie infra). Verzoeker kent zelf de reden niet waarom zij naar Mabeta Janga gebracht werden."

Aangaande de onduidelijkheid van verzoeker over de actor van vervolging, laat hij gelden:

"Verzoeker werd reeds vervolgd door zijn autoriteiten omwille van zijn implicatie in de afscheidingsbewegingen in het Engelstalig gebied van Kameroen. Om de reeds geleden folteringen te bewijzen, legt verzoeker een medisch attest neer waaruit blijkt dat verzoeker verschillende littekens heeft op zijn benen, voeten en zijn borstkas (stuk 4).

Hij heeft deze folteringen en de letsels ook expliciet vermeld gedurende zijn persoonlijk onderhoud (zie, NPO I, p. 16). Desondanks heeft de verwerende partij geen diepgaande analyse van deze letsels uitgevoerd, hoewel het feit dat de verzoeker reeds vervolgd werd, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is (artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980) en hoewel verwerende partij de mogelijkheid heeft om de verzoeker om internationale bescherming, mits akkoord, te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade (artikel 48/8 van de wet van 15 december 1980).

Aangezien hij reeds gefolterd werd door zijn autoriteiten in zijn land van herkomst, vindt verzoeker het opmerkelijk dat verwerende partij zich vragen stelt betreffende zijn vrees in geval van terugkeer."

Betreffende zijn identiteitsdocumenten, stelt hij:

"Verzoeker heeft geen identiteitsdocumenten om zijn nationaliteit te bewijzen, aangezien hij deze verloren heeft. Om het verlies van zijn identiteitsdocumenten te bewijzen, legt verzoeker een kopie van zijn attest van verlies neer (stuk 5)."

Het verzoekschrift geeft een theoretische uiteenzetting over de samenwerkingsplicht en besluit dienaangaande:

"In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Zo was het van essentieel belang dat verwerende partij meer vragen gesteld zou hebben aan verzoeker betreffende de afscheidingsbewegingen in de Engelstalige regio van Kameroen en zijn concrete implicatie in de afscheidingsstrijd en verder onderzoek zou hebben verricht betreffende de letsels en littekens van verzoeker en bijgevolg de reeds geleden folteringen.

Dit was des te belangrijker dat verzoeker (i.) bijna geen documenten heeft om zijn relaas te staven, (ii.) lijdt aan psychologische problemen, wat hij ook vermeld heeft gedurende zijn tweede persoonlijk onderhoud en (iii.) als strijder voor de onafhankelijkheid van Ambazonia niet teruggestuurd kan worden naar Kameroen zonder een groot risico van schending van artikel 3 van het EVRM."

Verzoeker bespreekt het voordeel van de twijfel.

Hij gaat in op de subsidiaire bescherming en voert aan:

"Verwerende partij weigert om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zij van mening is dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief (IVA) zou beschikken in het Franstalig landsdeel van Kameroen.

Het Franstalig landsdeel van Kameroen is voor verzoeker geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Uit de verklaringen van verzoeker en de objectieve landeninformatie die voorhanden is, blijkt inderdaad dat verzoeker een precair, onveilig en menonwaardig bestaan wacht in de Franstalige regio van Kameroen.

[...]

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat verzoeker amper Frans verstaat en spreekt, wat reeds een belemmering vormt voor zijn hervestiging in het Franstalige landsdeel van Kameroen. Zonder de taal voldoende machtig te zijn, zal verzoeker moeilijkheden kennen om in de Franstalige regio van Kameroen werk te vinden, wat hem in een moeilijke economische situatie zal brengen, ondanks het feit dat de werkomstandigheden voor verplaatste Engelstaligen op zich al menonwaardig zijn (zie infra).

Verder heeft verzoeker geen sociaal netwerk in de Franstalige regio. Verwerende partij beweert dat de broer van verzoeker, J., in Douala zou wonen. Verzoeker heeft echter heel duidelijk gezegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet weet waar zijn broer (die trouwens gemarteld werd) momenteel is (NPO II, p. 8). Hetzelfde geldt voor zijn zus S. (zie ook verklaringen bij DVZ).

Verwerende partij is hoe dan ook niet nagegaan of verzoeker eventueel bij een familielid of kennis zou kunnen verblijven in het geval hij zich zou moeten hervestigen in de Franstalige regio van Kameroen. Verwerende partij heeft dus geen enkel onderzoek verricht naar de redelijkheid en de concrete toegankelijkheid van het intern vestigingsalternatief voor verzoeker.

Uiteindelijk kan verzoeker zich niet hervestigen in het Franstalig landsdeel aangezien hij gezocht wordt door zijn autoriteiten (zie supra).

De moeilijkheden die verzoeker zal ondervinden, worden ook geobjectiveerd door de COI Focus "CAMEROUN - Situation sécuritaire liée au conflit anglophone" van 16 oktober 2020, die toegevoegd werd aan het administratief dossier van verwerende partij.

[...]

Verzoeker zal dus, in geval van hervestiging in de Franstalige regio van Kameroen heel waarschijnlijk terechtkomen in een preciaire, onveilige en mensonwaardige situatie."

Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing omwille van

- de taal van het verhoor:

"Er dient te worden benadrukt dat het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker plaatsvond in het Engels. Verzoeker spreekt echter onvoldoende Engels om zijn vrees in geval van terugkeer in deze taal duidelijk te maken. Dit is ook de reden waarom hij gedurende zijn tweede persoonlijk onderhoud bijgestaan was door een tolk die het Pidgin machtig is.

De taalmoelijkheden in het kader van het eerste persoonlijk onderhoud werden verschillende keren benadrukt (verzoeker aan het einde van het eerste verhoor, advocaat aan het einde van het eerste verhoor, advocaat aan het einde van het tweede verhoor).

Aangezien het Engels zijn moedertaal niet is en verzoeker onvoldoende het Engels machtig, kon verwerende partij zich niet steunen op eventuele tegenstrijdigheden tussen de twee persoonlijke onderhouds en eventuele vaagheden gedurende het eerste persoonlijk onderhoud, zoals dit nochtans wel het geval is (zie supra)."

- de psychologische problemen van verzoeker:

"Verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en heeft geheugenproblemen. Hij legt in het kader van dit beroep een gedetailleerd attest neer van zijn psycholoog (stuk 3), waaruit blijkt dat zijn psychologische problemen mogelijk een impact hebben gehad op zijn herinneringen en het verloop van zijn persoonlijke onderhouds.

Dit attest is ook een indirect bewijs van de geleden folteringen en vervolgingen.

Het psychologisch attest dat verzoeker neerlegt werpt een heel nieuw licht op het dossier, aangezien de psychologische toestand van verzoeker ook een verklaring is voor de eventuele vaagheden en tegenstrijdigheden."

- het neergelegde medisch attest:

"Verzoeker legt ook een medisch attest neer (stuk 4), waarin de littekens vastgesteld worden die verzoeker heeft overgehouden aan de geleden folteringen gedurende zijn detentie in Kameroen. Ook dit medisch attest is een belangrijk nieuw element dat mogelijk verder onderzoek vereist."

- de "eenzijdige analyse":

"Het CGVS heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk eenzijdig geanalyseerd : de tegenpartij heeft zich slechts op bepaalde zogenaamde ongeloofwaardigheden gebaseerd, zonder evenwel op een afdoende wijze aan te tonen waarom deze verklaringen als ongeloofwaardig beschouwd dienen te worden."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

"3. Psychologisch attest

4. Medisch attest

5. Bewijs verlies Kameroense identiteitsdocumenten".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5.1. De Raad stelt samen met verweerder vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerdde problemen met de Kameroense autoriteiten, gezien:

- zijn ontoereikende kennis van de gebeurtenissen in 2016-2017 in zijn regio, van de lokale afscheidingsbewegingen en van de politieke figuren die daarbij betrokken waren/zijn;
- zijn tegenstrijdige en vage verklaringen over (de aard van) zijn politieke activiteiten, over zijn deelname aan (de organisatie) van manifestaties en over de manifestatie die resulteerde in zijn arrestatie;
- zijn ongeloofwaardige verklaringen over de ondervraging tijdens zijn detentie;
- zijn wisselende en onaannemelijke verklaringen over zijn ontsnapping.

5.2. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verweerder *"slechts een vijftal vragen gesteld [heeft] aan verzoeker betreffende de afscheidingsbewegingen in Kameroen"*, dat verweerder *"geen diepgaande en zorgvuldige analyse heeft verricht van zijn kennis over de afscheidingsbewegingen in zijn regio, door hem bijvoorbeeld meer vragen te stellen over deze afscheidingsbewegingen, ondanks de samenwerkingsplicht die op haar rust"* en dat verweerder *"geen enkele specifieke vraag heeft gesteld aan verzoeker betreffende deze gebeurtenissen [van 2016-2017]"*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker herhaaldelijk en op verschillende manieren gevraagd werd naar namen van afscheidingsbewegingen en hun leiders, maar dat verzoeker de vragen ontweek dan wel uiteindelijk antwoordde dat ze allemaal *"Ambazonia"* heten (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) 8 september 2020, p. 17-18). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat in oktober en november 2016 een conflict opblaasde tussen de autoriteiten van Kameroen en de inwoners en rebellengroepen van de Engelstalige regio van Kameroen, waarna talrijke demonstraties en protesten plaatsvonden in verschillende dorpen en steden in Engelstalig Kameroen, dat in januari 2017 de federalistische organisaties Cameroon Anglophone Civil Society Consortium (CACSC) en de Southern Cameroon National Council (SCNC) door de Kameroense autoriteiten verboden werden en dat de voorzitter en de secretaris-generaal van het CACSC, Barrister Nkongho Felix Agbor-Balla en Fontem Aforteka'a Neba, gearresteerd werden, hetgeen protesten aanwakkerde in Engelstalig Kameroen. Dat verzoeker in die periode beweerdelijk in Limbe zou hebben gewoond en ook deelnam aan een demonstratie waarna arrestaties gebeurden, maar dat hij zelfs deze separatistische bewegingen en leiders niet kan noemen, doet wel degelijk afbreuk aan zijn beweerdelijke politieke activiteiten in Limbe in die periode.

5.3. De stelling in het verzoekschrift *"dat hijzelf de groepering "the lion boys" steunde"* betreft een loutere *post factum* toevoeging, waarbij niet eens wordt uitgelegd waarom hij deze groepering tijdens de persoonlijk onderhouds nooit vermeldde, en die hoe dan ook zijn gebrekkige kennis niet kan verschonen.

5.4. Dat verzoeker de manifestatie waarna hij gearresteerd werd en die hij beweerdelijk zelfs mee organiseerde niet consequent kon situeren, wordt in het verzoekschrift geweten aan het feit *"dat de perceptie van data cultureel gezien in Kameroen anders is dan in Europa"*, waardoor het *"niet ongewoon [is] dat Afrikaanse mensen hun eigen geboortedatum of die van hun kind niet kennen"*.

Dergelijke blote beweringen kunnen voornoemde frappante onwetendheid niet verschonen. Van verzoeker kan immers verwacht worden dat hij, indien hij bepaalde data omwille van culturele redenen niet kent, dit tijdens het persoonlijk onderhoud zo aangeeft, wat hij echter heeft nagelaten door foutieve informatie te debiteren. Zo stelde hij tijdens het eerste onderhoud dat de manifestatie plaatsvond in oktober 2016 (notities 7 juli 2020, p. 18, 23), zonder enige twijfel omwille van culturele redenen te noemen. Tijdens het tweede onderhoud verklaarde verzoeker weliswaar dat hij niet wilde gokken op de exacte datum, maar gaf hij wel te kennen dat de manifestatie plaatsvond in januari 2017 (notities 8 september 2020, p. 11).

5.5. De stelling in het verzoekschrift *"dat hij weldegelijk deelgenomen heeft aan meerdere vergaderingen met de organisatoren van de manifestaties"* maar dat hij *"geen actieve rol [had] in deze vergaderingen en de organisatie van de manifestaties"* betreft andermaal een andere versie van de feiten.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij niet politiek actief was en dat hij de separatisten enkel steunde door het leveren van voedsel (notities 7 juli 2020, p. 17), om tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gewag te maken van het deelnemen aan en zelfs organiseren van verschillende manifestaties (notities 8 september 2020, p. 11).

Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift dan weer stelt dat hij wel deelnam aan vergaderingen over de manifestaties maar hierbij geen actieve rol had, strookt niet met de eerdere versies van zijn relaas en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

6. In het verzoekschrift wordt gesteld *“dat het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker plaatsvond in het Engels”* terwijl hij *“onvoldoende Engels [spreekt] om zijn vrees in geval van terugkeer in deze taal duidelijk te maken”* en *“de taalmoeilijkheden in het kader van het eerste persoonlijk onderhoud verschillende keren [werden] benadrukt (verzoeker aan het einde van het eerste verhoor, advocaat aan het einde van het eerste verhoor, advocaat aan het einde van het tweede verhoor)”*. Hij wijt ook de tegenstrijdige verklaringen over zijn ontsnapping aan het feit *“dat hij gedurende het eerste persoonlijk onderhoud in het Engels verhoord werd, hoewel hij het Engels niet voldoende machtig is”*.

In het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt in zijn bijlage 26 van 2 oktober 2018 gesteld dat verzoeker *“verklaart bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Engels beheerst tijdens het onderzoek van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming en wordt er van in kennis gesteld dat de taal waarin zijn (haar) verzoek om internationale bescherming onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is”*. In de verklaring betreffende procedure, op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd op 4 maart 2019, liet verzoeker noteren de hulp van een tolk te verlangen. Hij gaf aan het Engels *“niet zo vlot”* maar voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Hij liet verder noteren ook het Frans te een *“beetje”* te spreken maar deze taal niet voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden.

Het kan verweerder dan ook niet verweten worden een tolk Engels voorzien te hebben voor het eerste persoonlijk onderhoud. Hoewel verzoeker op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud inderdaad aangaf dat zijn Engels *“niet zo goed”* is, gaf hij vervolgens te kennen dat hij het Engels van de *protection officer* goed begrepen had (notities 7 juli 2020, p. 26). Waar de advocaat stelde dat verzoekers Engels *“niet super”* is, werd door de *protection officer* benadrukt dat *“de notities zullen worden opgestuurd, bekijk ze goed, en geef uw opmerkingen door”* (notities 7 juli 2020, p. 27). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers advocaat opmerkingen maakte bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, aangaande namen van personen en plaatsen en verduidelijkingen die geen betrekking hebben op de motivering in de bestreden beslissing. Over verzoekers verklaringen betreffende de ontsnapping werden geen opmerkingen geformuleerd. Bijgevolg wordt verzoeker in toepassing van artikel 57/7^{quater} van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de notities hieromtrent. Het volstaat niet om, na confrontatie met een tegenstrijdigheid, louter te stellen dat tegenstrijdige verklaringen over zijn ontsnapping te wijten zijn aan het Engels van verzoeker.

7. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat hij *“lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en geheugenproblemen [heeft]”*. Hij legt dienaangaande *“een gedetailleerd attest neer van zijn psycholoog (stuk 3), waaruit blijkt dat zijn psychologische problemen mogelijk een impact hebben gehad op zijn herinneringen en het verloop van zijn persoonlijke onderhouden”*. Hij is van mening dat zijn psychologische toestand *“een impact heeft op zijn geheugen en zijn herinneringen, maar ook zijn vermogen om een evenement in de tijd te situeren”*. Dat hij zich de exacte datum van de manifestatie niet herinnert, wijt hij dan ook aan het feit dat hij *“erg in de war is en lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom”*. Het attest is, aldus verzoeker, *“ook een indirect bewijs van de geleden foltering en vervolgingen”*.

Het door verzoeker neergelegde psychologisch rapport van 17 januari 2021 maakt melding van mentale symptomen die zouden voortkomen uit traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst en tijdens zijn migratietraject. Volgens het rapport kan het voor verzoeker moeilijk of zelfs onmogelijk zijn om op een coherente manier te vertellen over bepaalde feiten of om zich uit te drukken over de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit rapport. Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormt dit neergelegd psychologische stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor

het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, kan dan ook niet worden volgehouden dat het attest “een *indirect bewijs* [is] van de geleden folteringen en vervolgingen” in Kameroen.

Evenmin kan de loutere stelling dat verzoeker symptomen van aandachtsproblemen en geheugenmoeilijkheden ondervindt en dat het voor hem moeilijk of zelfs onmogelijk kan zijn om op een coherente manier te vertellen over bepaalde feiten of om zich uit te drukken over de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, aantonen dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure of dat de door hem voorgehouden psychische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf immers niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89). De Raad stelt vast dat noch verzoeker, noch de advocaten die hem bijstonden tijdens de persoonlijke onderhouds enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van de onderhouds. Evenmin vermeldde hij dermate ernstige psychologische problemen in hoofde van verzoeker dat hij niet bij machte mocht worden geacht om de onderhouds te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker haalde op het einde van tweede persoonlijk onderhoud aan dat hij slaapproblemen en zorgen had omdat hij zich in een vreemd land bevindt en niet weet waar zijn familie is (notities 8 september 2020, p. 27), maar hieruit blijkt niet dat verzoekers geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Waar in de verweernota wordt gesteld dat de fotokopie van het psychologisch rapport onvolledig is, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat het psychologisch rapport dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift twee bladzijdes heeft en hiermee volledig blijkt. Verweerder wordt hierover ingelicht ter zitting en maakt hieromtrent geen opmerkingen.

8. Verzoeker meent dat de reeds geleden folteringen bewezen worden door “een medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker verschillende littekens heeft op zijn benen, voeten en zijn borstkas (stuk 4)”.

Het door verzoeker neergelegde medisch attest van 6 januari 2021 maakt melding van littekens op het lichaam van verzoeker. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit stuk. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hoewel het attest het bestaan van bepaalde littekens kan aantonen, vormt dit stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. Zo stelt het voorgelegd psychologisch rapport dat verzoeker ook tijdens zijn reis naar Europa traumatische gebeurtenissen meemaakte. De arts kan vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

In het licht van het gehele dossier kan voornoemd attest waarin littekens worden beschreven de geloofwaardigheid van het asielaanvraag niet herstellen, noch het bestaan van een risico op mishandeling/problemen bij terugkeer naar Kameroen aannemelijk maken.

Wat betreft verzoekers stelling in het verzoekschrift dat verweerder *“geen diepgaande analyse van deze letsels [heeft] uitgevoerd, hoewel het feit dat de verzoeker reeds vervolgd werd, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is (artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980) en hoewel verwerende partij de mogelijkheid heeft om de verzoeker om internationale bescherming, mits akkoord, te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade (artikel 48/8 van de wet van 15 december 1980)”*, treedt de Raad verweerder bij waar die in de verweernota als volgt repliceert:

“Verwerende partij antwoordt verder dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid geeft om de verzoeker om internationale bescherming te vragen om zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, indien dit door hem relevant geacht wordt. Daargelaten deze wetsbepaling zodoende louter een mogelijkheid betreft doch géén wettelijke verplichting in hoofde van de commissaris-generaal, meent verwerende partij dat verzoekende partij in voorliggend geval géénszins op dienstige wijze een schending van dit artikel kan inroepen, aangezien de commissaris-generaal – bij gebrek aan een waarachtig relaas – géén concrete aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade heeft kunnen ontwaren ten overstaan van het land van herkomst van verzoekende partij, in casu Kameroen, wat zulk een verder medisch onderzoek logischerwijze a priori irrelevant maakt.”

9. Dat verzoeker in werkelijkheid niet persoonlijk geïnterviewd werd of wordt door de Kameroense overheid omwille van zijn politieke activiteiten blijkt nog uit zijn eigen verklaringen waar hij meermaals te kennen gaf dat de Kameroense autoriteiten *“iedereen”* zochten/arresteerden/viseerden (notities 7 juli 2020, p. 17-18, 24; notities 8 september 2020, p. 12-13) en hij zelfs uitdrukkelijk toegaf niet te weten of de militairen hem nog zoeken (notities 8 september 2020, p. 25).

10. De Raad merkt nog op dat in het verzoekschrift niet wordt ingegaan op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de problemen met de vader van zijn ex-partner M.A. en omtrent de problemen omwille van zijn tewerkstelling als bodyguard van N.F. van de Social Democratic Front (SDF). De Raad neemt deze motivering, die zijn weerslag vindt in de verklaringen van verzoeker, over.

11. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift *“een kopie van zijn attest van verlies”* om het verlies van zijn identiteitsdocumenten te bewijzen. De Raad stelt samen verweerder vast dat de identiteit van verzoeker als dusdanig niet betwist wordt in de bestreden beslissing.

12. De Raad merkt verder op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in bepaalde zones in Engelstalig Kameroen een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Kameroen wordt momenteel getroffen door de *“Engelstalige crisis”*, *in casu* een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Immers blijkt uit de informatie duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

In casu kan verzoeker zich onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in Douala, Baffoussam of Kolomine, Franstalig Kameroen.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit slechts in geringe mate. Uit de informatie blijkt duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingewet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid.

Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de moeilijkheden die verzoeker als Engelstalige zal ondervinden, waarvoor verwezen wordt naar de COI Focus "*Cameroun, Situation sécuritaire liée au conflit anglophone*" van 16 oktober 2020, blijkt inderdaad dat er in bepaalde wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia's, identiteitscontroles, arrestaties, Echter, uit het geheel van de informatie blijkt geen systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Wat betreft de bereikbaarheid van de Franstalige regio, blijkt dat het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land. Uit de informatie blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen (COI Focus *Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire*, van 1 oktober 2019 (update), p. 54-59). Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

De socio-economische situatie van Engelstalige IDPs (internally displaced people) in Franstalige steden kan precair zijn. Van verzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich vestigt in Douala, Baffoussam of Kolomine, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Frans begrijpt (notities 7 juli 2020, p. 14) en een beetje Frans spreekt (notities 7 juli 2020, p. 20-21), dat hij ongeveer drie jaar in de stad Kolomine, in de Franstalige regio Adamaoua, heeft gewoond en gewerkt, dat zijn broer J., en zijn vrouw en dochters in Douala wonen (notities 8 september 2020, p. 7), dat zijn zus S. in de stad Baffoussam verblijft (notities 8 september 2020, p. 8-9) en dat hij ook soms een maand in de stad Douala, in de wijk New Bell, woonde (notities 8 september 2020, p. 10).

In het verzoekschrift wordt gesteld "*dat verzoeker amper Frans verstaat en spreekt*" waardoor hij "*moeilijkheden [zal] kennen om in de Franstalige regio van Kameroen werk te vinden, wat hem in een*

moeilijke economische situatie zal brengen, ondanks het feit dat de werkomstandigheden voor verplaatste Engelstaligen op zich al mensonwaardig zijn". De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers begrip van het Frans hem alleszins niet heeft gehinderd toen hij gedurende drie jaar in Kolomine te woonde én werkte en toen hij ook in Douala aan het werk kon (notities 7 juli 2020, p. 6-7).

Waar verzoeker meent dat hij *"heel duidelijk [heeft] gezegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet weet waar zijn broer (die trouwens gemarteld werd) momenteel is (NPO II, p. 8)"* en dat hij ook niet weet waar zijn zus S. is, merkt de Raad op dat uit de notities van beide persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk te kennen gaf dat zijn broer J. momenteel in Douala is (*"Voorheen was hij in Limbe, dus hij is ziek geworden, Douala was hij dan, niets aan het doen, daarvoor deed hij allerlei kleine activiteiten, maar dan is hij gewoon vertrokken, in Douala is hij nu gewoon."*; notities 7 juli 2020, p. 9; *"Hij is naar Douala vertrokken als zijn hoofd werd ingeslagen en hij is iemand die veel drinkt. [...] Ja hij is in Douala."*; notities 8 september 2020, p. 8). Over zijn zus S. verklaarde verzoeker eveneens ondubbelzinnig dat zij thans in Bafoussam verblijft (*"In Bafoussam. [...] S.. [...] Heel lang woont ze daar al, zelfs toen ik nog jong was. Ik was zeer jong toen ze naar daar werd gebracht door iemand."*, notities 8 september 2020, p. 8-9).

Bijgevolg, gelet op verzoekers persoonlijke omstandigheden en zijn eerdere verblijf in Douala, Baffoussam of Kolomine, samengenomen met het feit dat hij blijkbaar voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen, is de Raad van oordeel dat het voor verzoeker mogelijk is zich in Douala, Baffoussam of Kolomine te vestigen.

Aldus beschikt verzoeker in Douala, Baffoussam of Kolomine, Franstalig Kameroen, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

15. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

Verder merkt de Raad op dat artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen"*, eveneens inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS